

af 27de September 1805 § 1, om Skovfællesskabets Ophævelse, skal Fællesskabet ophæves mellem den, der er Eier af Trærne, og den, der er Eier af Grunden. Det forekommer mig, at her er en Analogi tilstede, som kunde passende anvendes paa Fællesskabet mellem Brugereren af Jorden og Jagteieren. — Hvad man sidste Gang saa stærkt urgerede mod mig, troer jeg ikke vil finde Anvendelse med Hensyn til mit foreliggende Endringsforslag. Det synes mig nemlig, at, hvad enten man seer Sagen fra Eierens eller Brugerens Synspunkt, er der ikke Skin af Præjudice tilstede. Eiereren faaer jo netop her fuldstændig Erstatning, der skal jo afløses over det Hele, og naar man om Brugereren maaskee kunde sige, at han dog kommer til at lide i det Dødblik, han nødes til at deeltage i en Afløsning, som han maaskee slet ikke ønsker — det er egentlig det, som Comiteens Pluralitet mener — da maa jeg hertil bemærke, at det Veberlag, der vil blive at give, vist ikke vil blive synderlig betydeligt, i alt Fald vel neppe saa stort, at det jo vil langt overgaaes af den Nytte, som Pluraliteten vil have af Afløsningen, navnlig Fred paa Marken. Jeg maa desuden gjentage, at vi i alt Fald have Lovgivningen som Autoritet for, at en saadan Afløsning kan finde Sted, naar en Enkelt forlanger det. — Det var, hvad jeg havde at bemærke med Hensyn til det første Affnit af vort Endringsforslag til Udvalgets Majoritets nye § 2. Hvad det andet Affnit angaaer, skal jeg overlade det til min Nabo nærmere at begrunde det.

Holberg: Den høitærede Drdsfører har allerede saa aldeles fyldestgjørende imødegaaet flere af de Indvendinger, som ere gjorte af den høitærede Premierminister mod Majoritetens Indstilling, at jeg i denne Henseende kan fatte mig meget kort. Det skulde blot være mig tilladt med Hensyn til den sidste Indvending, at vort Forslag ikke skulde være gunstigt for Markfreden at yttre: Det er mig bekendt, at paa flere Steder kunne Beboerne aldeles ikke dyrke Raps, fordi Bildtstanden er saa stor. Endvidere maa jeg bemærke, at naar den samme høitærede Minister har vist sig saa omhyggelig for Markfreden, at han ikke troer, at vort

Forslag vil kunne skaffe Folk Markfred, fordi de ikke maae jage fra Marts til September Maaned, da troer jeg, at han kan være ganske rolig i saa Henseende; thi naar man giver Folk Frihed til at jage fra September til Marts, haaber jeg, at de nok ville sørge for at have Fred i de øvrige Maaneder af Aaret. Jeg maa endvidere gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at den ærede Minister har noget confunderet Begrebet om Eiendomsretten. Eiendomsretten er deels Retten til en Grund; dernæst er den ogsaa en anden, nemlig Retten til at jage paa Grunden, og det maa man vel lægge Merke til. Jeg vil gjentage, hvad den ærede Drdsfører allerede har bemærket, at Lovudkastet allerede gjør et Indgreb i Eiendomsretten, forsaavidt det er en Ret til Jagt paa en afhandlet Grund. Vi have i vor Indstilling havt for Øie, at vi vilde ved disse vore Forslag gaae den Misforholdelse imøde, som Jagtens Udøvelse fører med sig. Vi have villet — idetmindste er det min Ansuelse — sjerne denne Splid imellem Borgerne, som derved opstaaer; vi have villet borttrydde de Hindringer, der stille sig i veien ved denne Jagtrettens Udøvelse, for at Jorden kan give det størstmulige Product; vi have villet stille Godseierne og Fæstterne derved i et bedre Forhold til hverandre; thi vi kunne ikke nægte, at, om endogsaa Bonden har indgaaet det Vilkaar, at han skal finde sig i den Skade, som Dyr afstedkomme paa den Jord, han har fæstet, er det tungt at see sine Huusdyr ødelagte, tungt at see sin Sæd nedtraadt, og det alene for sin Huusbondes Fornøielses Skyld. Det lader en Bitterhed tilbage i Sjælen, en Bitterhed i Sjælen, som jeg troer ikke er gavnlig. Jeg maa endvidere bemærke, at der dog er noget saare Inconseqvent i, at, medens Loven siger, at en Mand kan nedskyde Huusdyr, f. Ex. uringede Sviin, som løbe ind paa en Andens Mark, skal han ikke have Lov til at dræbe Kovdyr, der ødelægge nyttige Huusdyr. Dersom jeg var en Agitator, som jeg ikke troer, jeg er, dersom jeg var det, siger jeg, og Majoriteten i denne Sag, efterat 3 høitærede Godseiere have vist den Humanitet og Fædrelandskjærlighed, at de have indfattet, at ogsaa livsvarige Brugere skulle have Ret til Afløsning af Jagten, forkastede en saadan